

Specificul calendarului de competiție al fotbalului nostru obligă aceste sumare treceri în revistă ale vieții echipelor de prima divizie, să se oprească numai asupra unei jumătăți din campionat și, poate, nu cea mai concludentă. De aceea încercăm să depășim cadrul acesta, angajând și unele perioade mai lungi de activitate, spre a găsi momentul care caracterizează mai bine echipa de care ne ocupăm sau care ne ajută în tentativa de a anticipa drumul în viața așa de agitată, de plină de neprevăzut, a campionatului.

Este motivul pentru care, având în față pe F. C. ARGEȘ, credem că reprezintă o necesitate întoarcerea spre acel campionat al „dulcilor amintiri” pentru unsprezecelele din Trivale, și anume la campionatul 1967/68 când numai cîțiva milimetri de... hîrtie ai clasamentului au despărțit-o de titlu și de laureata de atunci, Steaua; două puncte, distanță minimă în ordinea finală, exprimind sugestiv una dintre cele mai interesante lupte pentru titlu din ultimele campionate, cursă lungă și atractivă, cu aceste două echipe în permanent rol de protagoniste.

Pornind de la campionatul maximelor realizări ale alb-violeților, și încercînd să descifrăm mecanismul și valențele lui F. C. Argeș 1971, întrebarea care se impune în fruntea comentariului nostru este, neîndoios, aceasta:

— DISPUNE ACTUALA ECHIPĂ DE ACEEAȘI FORȚĂ VALORICĂ, ÎN COMPARAȚIE CU UNSPREZECELE DIN 1968; PIERDERILE DE POZIȚII SUCCESIVE, ÎN CLASAMENTELE ULTERIOARE, SÎNT URMAREREA REALĂ A UNEI COBORIRI DE VALOARE?

Și, pentru a porni pe drumul acesta al comparației, socotim că ar fi de neacceptat dacă nu am avea în față principalele „date” ale problemei — formațiile de atunci și de acum:

1967/68	1970
COMAN — 22 ani	NICULESCU 27 ani
I. POPESCU 26 BARBU 29 I. STELIAN 29 OLTEANU 22	PIGULEA 27 OLTEANU 24 VLAD 24 IVAN II 24
PREPURGEL 20 DOBRIN 22	PREPURGEL 22 ROȘU 23
NUȚU 25 KRAUS 27 TURCAN 27 (Radu) JERCAN 23	RADU 25 FRĂȚILĂ 28 (Iancu) DOBRIN 24 JERCAN 25
TOTAL 272 ani	TOTAL 273 ani

Care ar fi principalele observații între o formație care, în urmă cu doi ani și jumătate amenința titlul, și una care face acum „casă bună”, cu partea mult mai puțin senină a clasamentului?

JUCĂTORI FOLOSIȚI	MECIURI JUCATE	NOTA MEDIE
1. NICULESCU	14	7.40
2. PIGULEA	15	7.28
3. OLTEANU	13	7.92
4. VLAD	15	7.51
5. IVAN II	14	6.80
6. PREPURGEL	14	6.28
7. RADU	9	6.33
8. FRĂȚILĂ	14	6.35
9. DOBRIN	11	7.12
10. ROȘU	13	6.46
11. STEFĂNESCU	5	6.80
12. JERCAN	15	6.40
13. CÎRCHIMĂRESCU	6	5.82
14. CRĂCIUNESCU	2	6.50
15. M. POPESCU	3	5.66
16. IANCU	10	6.90
17. DOBRESCU	3	5.72
18. STEFAN	8	6.12
19. ARICIU	2	7.50
20. VINTILA	1	6.00

N. R. Rugăm pe cititori să rețină și numărul de partide disputate de fiecare jucător, ca element important în valorarea meciurilor.

DOBRIN (aici în luptă cu apărarea Rapidului) — cel mai autentic talent dăruit fotbalului nostru de plaiurile Argeșului

1. Deși au trecut doi ani peste ea, echipa a îmbătrinit, pe ansamblul ei, numai cu... unul, ceea ce reprezintă o înfrîngere din mers.

2. Efectiv, s-a procedat la o remaniere a formației de bază, determinată și de motive fortuite, dar și de dorința, lăudabilă, de a deschide poarta de intrare în echipă unor jucători tineri sau noi. Astfel:

— Barbu și Ilie Stelian, au cedat locul, în centrul apărării, unor succesori tineri și valorosi (Olteanu și Vlad).

— Radu și Jercan, alături de Dobrin și Prepurgel, s-au consacrat ca titulari.

— Pigulea a efectuat o acomodare care a atins punctul său maxim, față de precedentele prestații, în actualul campionat.

— Ivan II a reprezentat o soluție mai mult decât convenabilă pentru postul de fundas stînga.

— absența intervenită în mod asemănător în centrul liniei de atac, prin despărțirea de Kraus și de Turcan, a primit soluția aducerii unor jucători consacrați în acest post, chiar dacă ei veneau după perioade de sincope în activitatea lor, decise de motive diametral opuse — ați intuit, cu siguranță, că îi numim pe Frățilă și Iancu.

3. Alcătuirea compartimentelor a suferit, ca urmare a acestei masive circulații, modificări structurale. În afara postului de mijloc dreapta și extrem stînga, după doi ani nu mai găsim pe nimeni dintre jucătorii care și-au păstrat locul în echipă, pe posturile unde evoluau în campionatul maximelor realizări. Rezultă de aici că motorul formației a suferit mai mult decât ceea ce mecanicii obișnuiesc să numescă o „reparație generală”.

4. Ca o urmare firească a acestei veritabile reasezări de posturi și oameni, echipa a suportat — inevitabil — un soc, dar nu unul stimulatoriu, ci unul care, a produs mai degrabă fisuri în platosa ei morală (în primul rînd) și, mai departe, în angrenajul ei tactic.

5. Valorie discutînd, actuala formație nu prezintă un potențial inferior celeia care rămîne mereu în avanscena campionatului 1967/68. Ne-am permis chiar și o estimare, bazată pe note. Am acordat o apreciere, aidoma celor trecute în cataloagele profesorilor, pentru a fixa valoarea respectivilor jucători în momentul „x”, cel care ne interesează, respectiv finalul campionatului 1967/68 și finalul turului ediției 1970/71 și iată la ce rezultate am ajuns:

ECHIPA 1968: Coman 9 — I. Popescu 8, Barbu 9, I. Stelian 7, Olteanu 8 — Prepurgel 9, Dobrin 10 — Nuțu 8, Kraus 9, Turcan 8, Jercan 8. Total general: 93 puncte.

ECHIPA 1970: Niculescu 8 — Pigulea 9, Olteanu 9, Vlad 9, Ivan II 8 — Prepurgel 8, Roșu 8 — Radu 8, Frățilă 7, Dobrin 10, Jercan 8. Total general: 92 puncte. (Subliniem că notele reprezentă o evaluare a valorilor generale a jucătorului, deci peste „eclipse” de formă, coroborată cu utilitatea, cu randamentul său în formație în momentul care ne interesează.)

Oricît de relativă ar fi forța noastră de apreciere, oricît de mic sau de mare vrei să faci punctul care desparte „nota echipei 1968” de aceea a „echipei 1970”, trebuie să recunoaștem că actualul unsprezece nu este dezavantajat, valoric, de predecesorul său mult mai glorios.

DACĂ LUCRURILE STAU AȘA, ATUNCI?...

Întrebarea aceasta vine cu siguranță în minte, iubii cititori, după ce ați terminat, dacă ați avut răbdare, lectura argumentelor de mai sus. De ce, totuși, dacă — în mare — forța valorică a echipei nu a scăzut, realizările ei se si-

tucază pe poziții net inferioare? Pentru aceasta, firește, vom încerca să găsim un răspuns, folosind posibilitățile și mijloacele care le-am avut la îndemînă (sondaje la fața locului, propriile și directe observații, aprecierile colegilor

de specialitate și ale publicațiilor de specialitate etc.).

După opinia noastră, principala „maladie” a piteșteștilor, aceea care i-a trimis spre locuri incomode în clasament, ea urmare a unor jocuri sub nivelul celor obișnuite lor, rămîne o „oboseală a ambiției”. Formație precoce, după cîștigarea noastră, în perioada cînd ajungea printre protagonistele Diviziei A, F. C. ARGEȘ n-a avut rezistența psihică să reziste, onest și conștiincios, grațiilor așa de numeroase și de seducătoare oferite de înfrîntarea ei viguroasă în competiție, culminînd cu aceea „campanie” splendidă a ediției 1967/68. În campionatul imediat următor, s-a pus

OZON LA A DOUA LUCRARE DE RECONSTRUCȚIE

TITUS OZON, care a trecut o probă convingătoare de „reamenajare de echipă” pe Valea Jiului, încearcă acest grea rol, de antrenor, și în „tara prunilor”. Construcția formației de primăvară, noi am numi-o de fortificare a unsprezecelei pentru lunile primăverii, comportă două condiții:

a) revederea forțelor „dinăuntru cetății”. Și cînd spunem asta, ne gîndim mai ales la compartimentul pe care conducătorul tehnic al lui F. C. Argeș îl știe ca foarte important în mecanismul echipei — linia de mijloc. Ozon trebuie să ajungă la soluția ideală, față de forțele existente, aceea dintre tehnică și lipsă de viteză, dintre in experiență și ambiție, dintre mobilitate și neinspiratie tactică. Aceste imperecheri de termeni opusi, ascund caracteristici (calități-defecte) ale candidaților pentru linia mediană. A doua mare și importantă problemă — și ea nu este numai a formației din dealul Trivalei — atacul. Noi rămînem la o părere mai veche și anume că acestui tandem, care ascunde în el alina dorință de a recîștiga timpul pierdut, Frățilă-Iancu, trebuie să i se găsească forța de propulsie sau, dacă vreți, altfel spus, să i se ofere șansa unei ultime încercări, precedată de o pregătire comună și intensă (cum n-a fost cazul, în tur). Din spate, pe pos-

pe seama unei oboseli fizice, căderea. Era și acesta un adevăr. Dar rugina care ataca un mecanism strălucitor — la un moment dat — era aceea numită mai sus. Spre a se despoșă de ea, echipa a trebuit să plătească cu puncte grele, cu ani și mai grei și cu risipiri din prestigiu (care rămîne cel mai scump dintre toate materialele adunate pe blazonul său de o formă de fotbal).

Alături de „maladia ambiției”, au venit altele: le amintim în trecut (desi ele s-ar preta unor „consultări” mult mai amănunțite, mai complexe): panica produsă de clasament și, implicit, suita de schimbări de antrenori; preadesele modificări de compartimente; secarea celui „izvor fermecat” de talente care a reprezentat în fond, vizioarea echipei din Pitești și — mai ales — legarea sufletască, temelnică, de oras a multora dintre jucători, prin faptul că ei erau fiii Argeșului (situație provocată de o neglijaire a activității juniorilor, scădere în curs de anulare; speranța noastră rămîne aceea că Leonte Ianovschi va urca în curînd pe scena cea mare; alți Dobrin, Ștefănescu, Prepurgel...).

Permanent sau episodic, mai grav sau mai puțin alarmant, aceste cauze au minat potențialul echipei și au plasat-o, de regulă, în campionatele care au urmat (două la număr) pe poziții inferioare puterilor sale adevărate. Și acum? Acum, jumătatea de campionat care s-a scurs n-a făcut nici ca excepție de la regulă. Un start mai mult decât descurajator, două înfrîngeri consecutive, și-au făcut simțite efectele etape în șir (dar efectele acestea erau mai mult... efectele modului cum a fost pregătit campionatul); abia spre a doua parte a sezonului de toamnă s-a pus cît de cît, o frînă cursei pe tobogan a echipei. Se poate vorbi, de prin etapa a IX-a, despre o „stringere a rîndurilor”, despre o regularizare a activității de pregătire și de campionat, despre un început al înlăturii probei deasupra valurilor care băteau destul de amenințător, prevestitor de rău, în ambarcațiunea arsecană (ea să utilizeze și noi termenii marini, desigur, ne aflăm pe meleaguri de deal, ajunși în raporturi foarte amicale cu cei fotbalistici).

tul de conducător de joc, bagheta trebuie ținută de Dobrin. Cuvintele rămîn în marginile unor oneste sugestii... Socotim că, totmai pentru că beneficiază de cea mai recentă renovare, linia de fundasi prezintă garanția unei unități de acțiune și de constanță (bineînțeles în cazul restabilirii lui Ivan II).

b) o energetică și sinceră operațiune de consolidare a atmosferei din echipă: fără jumătăți de măsură, nu cu viclenie sau ascunzături. În definitiv, mai mult de trei sferturi din lotul de jucători sînt „vechi combatanți”, au purtat tricourile violete de ani și ani. Nu-i vorba de oameni care să se respingă. Nu. Aici ne întîlnim cu un fenomen care apare des în sinul echipelor de fotbal, cele care sînt scite și sute de zile împreună. E vorba de o reconsiderare a raporturilor dintre jucători, dintre jucători — antrenori, jucători — conducere, prin alungarea acelei stări de uzură sau plictis care intervine la un moment dat: fondul sufletesc al marii majorități a sportivilor care reprezintă Argeșul în competiția nr. 1 a țării este propice pentru a continua drumul cu bună dispoziție și încredere, cu ambiție. Aceasta este, credem noi, „schema tactică” cea mai importantă pentru sezonul de primăvară.

Eftimie IONESCU